

Sống Với Nhau

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: Cô-lô-se 3:18–4:6; Ê-phê-sô 5:22–25, 33; Châm ngôn 22:6, 15; 1 Phi-e-rơ 2:16; 1 Tê-sa-lô-ni-ca 5:17.

CÂU GỐC: “Lời nói anh em phải có ân hậu theo luôn, và nêm thêm muối, hầu cho anh em biết nên đối đáp mỗi người là thể nào” (Cô-lô-se 4:6).

Khi mọi người sống và làm việc gần nhau, họ gặp nhiều thách thức khác nhau. Sự khác biệt về quan điểm có thể gây ra căng thẳng; có thể xảy ra tranh cãi. Mỗi quan hệ càng gần gũi thì việc mọi người trong mối quan hệ đó hòa thuận càng quan trọng.

Tất nhiên, những mối quan hệ gần gũi nhất là trong gia đình. Đôi khi, gia đình được gọi là “công ty gia đình.” Đây là một cách thú vị để mô tả cách gia đình hoạt động. Có những điểm tương đồng rõ ràng giữa việc điều hành một doanh nghiệp và điều hành một hộ gia đình. Cần phải có sự đồng thuận chung về các giá trị, mục tiêu và định hướng. Mọi người nên hòa thuận với nhau và làm tốt phần việc của mình để mọi việc diễn ra suôn sẻ. Những nguyên tắc tương tự cũng áp dụng cho hội thánh, vì đúng vậy, trên căn bản, hội thánh là một đại gia đình.

Trong đoạn Kinh Thánh chúng ta học trong tuần này, Phao-lô đưa ra một số nguyên tắc quan trọng về cách một gia đình Cơ Đốc hoạt động tốt nhất. Vì gia đình Cơ Đốc phải được quản lý theo các nguyên tắc Kinh Thánh, nên nó nhất thiết phải hoạt động khác với gia đình La Mã điển hình. Phao-lô cũng đưa ra các nguyên tắc giá trị khác hữu ích cho nhiều mối quan hệ xã hội, cả bên trong và bên ngoài gia đình.

Học bài học tuần này để chuẩn bị cho Sa-bát, ngày 21 tháng 3.

Tương Quan Vợ Chồng

Một số những bài hướng dẫn dành cho các gia đình Cơ Đốc đến từ Tân Ước (xem Ê-phê-sô 5:21–6:9, Cô-lô-se 3:18–4:1, Tít 2:1–10, 1 Phi-e-rơ 2:18–3:7). Đáng chú ý là những “quy tắc gia đình” này, như chúng được gọi, không hoàn toàn theo thứ bậc nhưng bao gồm các yếu tố để làm cho các mối quan hệ có tính hỗ tương và xây dựng lẫn nhau hơn.

Đọc Cô-lô-se 3:18, 19. Bạn thấy sự cân bằng nào? Phao-lô đưa ra những lời khuyên bổ sung nào trong Ê-phê-sô 5:22–25, 33?

Một số đàn ông trích dẫn, “Hỡi những người làm vợ, hãy phục tùng chồng mình” (Cô-lô-se 3:18), và dừng lại ở đó, nhưng hãy lưu ý đến điều kiện quan trọng mà Phao-lô thêm vào: “như Chúa đã định.” Không có chỗ nào trong Tân Ước dạy rằng phụ nữ phải phục tùng tất cả đàn ông; cũng không có chỗ nào dạy rằng vợ phải phục tùng hay khuất phục; cũng không có chỗ nào dạy rằng họ phải phục tùng một cách mù quáng mọi ý thích hay ham muốn của chồng. Quan điểm của Phao-lô là lòng trung thành của người vợ là với Chúa trước và với chồng sau. Cá tính của người vợ không được phép bị chồng nuốt chửng, và anh ta cũng không thể hành động như anh ta là lương tâm của cô ấy.

Tình yêu của Đấng Christ dành cho hội thánh khi Ngài phó chính mình vì hội thánh minh họa cho cách những người làm chồng nên yêu vợ mình (Ê-phê-sô 5:25). Họ sẽ chung thủy bất kể phải trả giá thế nào. Họ sẽ đưa ra những quyết định vì lợi ích tốt nhất cho người vợ, tuy thông thường các lợi ích cho vợ lẫn chồng thường là phù hợp với nhau. Tình yêu như thế này giúp người vợ dễ dàng tuân theo lệnh truyền của Đức Chúa Trời là tôn trọng chồng mình (Ê-phê-sô 5:33).

Một cuộc hôn nhân Cơ Đốc lành mạnh được đặc trưng bởi sự tương trợ—tham khảo ý kiến của nhau, cùng nhau suy nghĩ thấu đáo mọi việc và cùng nhau đưa ra quyết định. Đôi khi, khi đưa ra những quyết định có ý nghĩa nghiêm trọng đối với toàn thể gia đình, có thể cần đưa con cái vào những cuộc thảo luận này, nhưng cha mẹ không bao giờ được cãi nhau trước mặt con cái. Sau một quá trình như vậy, nếu chồng và vợ cũng không thể đi đến đồng ý, thì con đường theo Kinh Thánh để đạt được hòa bình là người vợ phải chấp nhận phán quyết của chồng, miễn là phán quyết đó không vi phạm Lời Chúa. Tương tự như vậy, hầu hết, nếu không muốn nói là tất cả, những người chồng đều có thể nhớ lại những lúc họ cảm thấy vui vì đã lắng nghe vợ và làm theo lời khuyên của vợ. Vợ chồng càng làm việc cùng nhau như một đội, thì cuộc hôn nhân sẽ càng hạnh phúc.

Làm sao chúng ta có thể tránh làm những điều không may đã từng xảy ra trong suốt dòng lịch sử: biến những nguyên tắc đẹp đẽ được thể hiện trong các lời Kinh Thánh này thành điều độc ác xấu xa?

Cha Mẹ Và Con Cái

Con cái có vai trò quan trọng và là một phần của công ty gia đình. Chúng cần biết rằng chúng được yêu thương và coi trọng như những thành viên trong gia đình, và là công dân của vương quốc thiên đàng. Gia đình lễ bái là điều quan trọng, đơn giản nhưng đều đặn, vào buổi sáng và buổi tối. Ngay từ khi còn nhỏ, con cái có thể bắt đầu phụ giúp dọn dẹp và có các trách nhiệm khác. Quan trọng nhất, chúng nên nghe theo lệnh truyền của Phao-lô: “Hãy vâng phục cha mẹ trong mọi sự, vì điều đó đẹp lòng Chúa” (Cô-lô-se 3:20).

Đọc các câu sau. Các nguyên tắc nào được đưa ra để nuôi dạy con cái?

1. *Châm ngôn 22:6, 15*

2. *Ma-thi-ơ 19:14*

3. *Phục truyền 6:6, 7*

4. *Châm ngôn 1:8, 9*

Được dạy dỗ đúng đắn theo Chúa, bằng lời răn và gương mẫu, con cái sẽ là ân phước cho gia đình, hội thánh và xã hội. Và lời chỉ dẫn của Phao-lô cho các bậc làm cha mẹ, giống như lời chỉ dẫn của ông dành cho những người làm vợ và làm chồng, là phải quân bình và có đi có lại: “Hỡi kẻ làm cha, chớ hề chộc giận con cái mình, e chúng nó ngã lòng chẳng” (Cô-lô-se 3:21). Cách cha mẹ, đặc biệt là người cha, tương tác và kỷ luật con cái ảnh hưởng sâu sắc đến sự nuôi dạy về mặt tâm linh của chúng.

Các nghiên cứu cũng cho thấy rằng tỷ lệ những người con tiếp tục đi nhà thờ cao hơn khi cả cha và mẹ họ đều đã đi nhà thờ, so với trường hợp chỉ có một trong hai hoặc cha hoặc mẹ đi. Và còn đáng ngạc nhiên hơn nữa, gia đình có người cha đi nhà thờ thường xuyên ảnh hưởng đến việc các con đi nhà thờ khi trưởng thành; và số ấy còn cao hơn so với những người con chỉ có mẹ đi nhà thờ. Như thế, vai trò của người cha trong việc hình thành tâm linh của con mình không thể bị đánh giá thấp. Việc người cha thực hiện vai trò của mình một cách nghiêm túc là điều vô cùng quan trọng.

Tuy nhiên, không phải tất cả những người cha đều là những tấm gương mẫu mực cho con cái của họ. Làm sao sự hiểu biết về Chúa là Cha của chúng ta có thể giúp mang lại sự chữa lành khi cần thiết, nhất là khi những người cha trần thế đã gây ra sự thương tổn lớn lao?

Các Mối Quan Hệ Nơi Làm Việc

Đọc Cô-lô-se 3:22–25 và Cô-lô-se 4:1. Những chỉ dẫn nào được đưa ra cho kẻ làm nô lệ? Các nguyên tắc nào dành cho các mối quan hệ nơi làm việc nói chung?

Ngày nay, đôi khi người ta dùng một số lời khuyên của Kinh Thánh trong quá khứ để nhắc đến chế độ nô lệ như là chuyện chấp nhận, với mục đích làm mất uy tín hoàn toàn của Kinh Thánh. Nhưng trớ trêu thay, nhiều người làm điều này mà hầu như không tính đến bối cảnh lịch sử trong Y-sơ-ra-ên thời Cựu Ước và của hội thánh thời Tân Ước. Loài người được tạo dựng theo hình ảnh của Đức Chúa Trời, và như mọi sinh vật thông minh của Chúa, họ được thiết kế để có sự tự do. Luật pháp của Môi-se cấm người Y-sơ-ra-ên phải làm nô lệ vĩnh viễn (*Phục truyền 15:12*) và quy định sáu năm là thời hạn phục vụ tối đa để trả hết nợ tài chính (*Xuất 21:2–6, Lê-vi Ký 25:39–43*). Chế độ nô lệ trong Kinh Thánh, mặc dù ghê tởm theo quan niệm hiện đại của chúng ta, nhưng không giống với những tập tục gớm ghiếc của chế độ nô lệ đã từng thấy ở thế giới phương Tây, đó là một tai họa và tội ác khủng khiếp chống lại nhân loại.

Vào thời Tân Ước, hội thánh phải hoạt động trong khuôn khổ luật pháp La Mã, trong đó có quy định về việc sở hữu nô lệ, “Nhưng không giống như các hình thức nô lệ hiện đại, luật pháp La Mã mang lại cho nô lệ nhiều quyền và cơ hội đáng kể, và việc cố gắng lật đổ thông lệ này có thể đe dọa đến sự phát triển của phúc âm.”—Clinton Wahlen, trong bộ biên khảo, *Biblical Hermeneutics: An Adventist Approach* (Viện nghiên cứu Kinh Thánh/Review and Herald Academic, ấn hành 2020), tr. 166.

Trên thực tế, trong hội thánh, không như trong Đế chế La Mã nói chung, nghĩa vụ đầu tiên của người nô lệ là đối với Đức Chúa Trời. Và chủ của họ được hướng dẫn phải đối xử công bằng với họ, “biết rằng anh em cũng có một Chủ trên trời” (*Cô-lô-se 4:1*). Hơn nữa, Phao-lô đã hướng dẫn Phi-lê-môn không được đối xử với Ô-nê-sim như nô lệ của mình nữa mà như là anh em (*Phi-lê-môn 16*). Thật vậy, trong cả Cựu Ước và Tân Ước, các tín đồ được gọi là nô lệ (hoặc tôi tớ) của Đức Chúa Trời (*xem Thi thiên 34:22, Lu-ca 17:10, 1 Phi-e-rơ 2:16*).

Tuy chúng ta không thích bối cảnh văn hóa mà một số văn bản Kinh Thánh được viết ra, chúng ta vẫn phải chấp nhận thẩm quyền của chính văn bản đó. Nếu không, chúng ta đã đặt bản thân và nền văn hóa của mình cao hơn Kinh Thánh. Cách hay hơn là xem xét mọi thứ Kinh Thánh nói về một chủ đề trước khi đi đến kết luận về những gì Kinh Thánh nói với chúng ta về chủ đề đó.

Đọc lại các câu Kinh Thánh này và xem chúng có thể áp dụng như thế nào vào các mối quan hệ của bạn tại nơi làm việc. Các nguyên tắc của nó hữu ích thế nào đối với bạn trong vai trò là chủ nhân hay là nhân viên?

Cầu Nguyện Cho Nhau

Đọc Cô-lô-se 4:2–4. Bạn tìm thấy những nguyên tắc cầu nguyện nào trong các câu này? Phao-lô đưa ra những lời cầu nguyện nào?

Một trong những lời quan trọng nhất mà chúng ta có thể nói với những người đang chống chọi với các vấn đề khác nhau trong cuộc sống họ, có thể là gia đình, sức khỏe, tiền bạc hoặc điều gì khác, là “Tôi đang cầu nguyện cho anh/chị.” Đây là phương tiện kết nối và tương tác được thiên đàng lựa chọn. “Chương trình của Đức Chúa Trời là đáp lại lời cầu nguyện bởi đức tin, và Ngài sẽ không ban cho nếu chúng ta không cầu xin.”—Ellen G. White, *Thiên Ác Đấu Tranh*, tr. 463.

Hãy chú ý đến các lời mô tả có sức tác động về lời cầu nguyện mà Phao-lô sử dụng: “Hãy bền đỗ” (hoặc kiên trì), “siêng năng,” “tỉnh thức” và “với lòng biết ơn”—báo hiệu rằng đây là lời cầu nguyện của đức tin (Cô-lô-se 4:2). Ông bảo chúng ta cầu nguyện “luôn luôn” (*Ê-phê-sô 6:18*) và “không thôi” [không ngừng nghỉ] (*1 Tê-sa-lô-ni-ca 5:17*). Điều lạ lùng nhất là, mặc dù “chúng ta không biết mình phải cầu nguyện điều gì như chúng ta phải cầu nguyện... chính Đức Thánh Linh cầu thay cho chúng ta bằng những tiếng thở than không thể nói ra được” (*Rô-ma 8:26*).

Đọc lại Cô-lô-se 4:3. “Cánh cửa nào cho lời Chúa” có thể mở ra cho bạn để chia sẻ đức tin của mình?

Điều đáng chú ý là Phao-lô cũng cần cầu nguyện để ông có những lời lẽ đúng đắn để nói. Đôi khi, khi chúng ta đọc các lá thư hoặc bài phát biểu của ông trong sách Công vụ, chúng ta hình dung rằng vị sứ đồ này luôn hùng biện, không bao giờ nghi ngờ về những gì ông phải nói. Nhưng ở đây, ông cầu xin sự cầu nguyện để ông có thể công bố sứ điệp một cách “rõ ràng” (Cô-lô-se 4:4). Ông cũng sử dụng một từ tiếng Hy Lạp rất quan trọng (*dei*) trong cụm từ cuối cùng của câu, có thể được dịch là “như tôi phải nói,” chỉ ra sự cần thiết thiêng liêng của công việc rao truyền phúc âm. Ông nhận ra tầm quan trọng của việc trình bày sứ điệp cho những người ở cấp cao nhất của chính quyền La Mã, bao gồm cả gia đình của Sê-sa.

“Không phải lúc nào cũng cần phải quỳ gối để cầu nguyện. Hãy nuôi dưỡng thói quen trò chuyện với Đấng Cứu Rỗi khi bạn ở một mình, khi bạn đang đi bộ và khi bạn bận rộn với công việc hằng ngày. Hãy để tâm lòng liên tục được nâng cao trong lời cầu nguyện thầm lặng để được giúp đỡ, để được soi sáng, để được thêm sức, để được hiểu biết. Hãy để mỗi hơi thở là một lời cầu nguyện.”—Ellen G. White, *The Ministry of Healing*, tr. 510, 511.

Bước Đi Trong Sự Khôn Ngoan

Chân lý quan trọng nhất mà chúng ta, là Cơ Đốc nhân, có thể biết là gì? Tất nhiên, đó là Đức Chúa Giê-su Christ đã chết vì tội lỗi của chúng ta, và rằng, qua đức tin nơi Ngài, chúng ta có được sự sống đời đời. Đây là một lẽ thật mà chúng ta không bao giờ tự mình có thể tìm ra. Mà chân lý ấy là một sự thật phải được báo cho biết, hoặc được tiết lộ, cho chúng ta. Và nó đã được tiết lộ cho chúng ta—qua Lời Chúa.

Có rất nhiều chân lý, kiến thức và sự khôn ngoan mà chúng ta sẽ không bao giờ biết được nếu không có những điều Đức Chúa Trời đã mặc khải cho chúng ta trong Lời Ngài. Nhưng kiến thức và sự khôn ngoan đã ban cho chúng ta không chỉ là kiến thức, chỉ là một điều gì đó để biết. Mà đúng ra, chúng ta phải sống bày tỏ ra trong chính cuộc sống của mình về chân lý, kiến thức và sự khôn ngoan này.

Đọc Cô-lô-se 4:5, 6. Trong những tình huống nào Phao-lô chỉ ra chúng ta đặc biệt cần “bước đi trong sự khôn ngoan”? Vì sao phải như vậy?

Rất đáng tiếc, dầu là Cơ Đốc nhân, đôi khi chúng ta không phải là Cơ Đốc nhân chi cả! Và, như Phao-lô đã chỉ ra (*trích dẫn Ê-sai 52:5*), Y-sơ-ra-ên cũng là một chướng ngại vật cho những người không tin: “Vì danh Đức Chúa Trời bị nói phạm giữa dân ngoại bởi các người” (*Rô-ma 2:24*). Cách chúng ta đối xử với người khác, đặc biệt là những người không cùng đức tin với mình, rất quan trọng (*xem Tít 2:5, 2 Phi-e-rơ 2:2*). Một gia đình Cơ Đốc, hay việc nhóm họp một nhóm thanh thiếu niên để cầu nguyện thay vì tụ tập để gây rối, hoặc lòng tốt đơn giản, hoặc một tinh thần điềm tĩnh, kiên nhẫn nói lên rất nhiều cho những người đang dòm xét để xem lời tuyên xưng về Chúa của chúng ta có chân thành hay không.

Trong Cô-lô-se 4:6, Phao-lô đặc biệt tập trung vào những lời chúng ta nói: “Lời nói của anh em phải có ân hậu theo luôn.” Không chỉ tử tế hay lịch sự, những lời chúng ta nói phải được thúc đẩy và thẩm nhuần bởi ân điển của Đức Chúa Trời thông qua ảnh hưởng của Đức Thánh Linh chứ không để gây chia rẽ hay làm hại người khác.

“Nêm thêm muối.” Lời nói của chúng ta phải phù hợp và hấp dẫn với người mình nói chuyện. “Hầu cho anh em biết nên đối đáp với mỗi người là thể nào.” Chỉ có Đức Thánh Linh mới có thể ban cho chúng ta những lời nói đúng vào đúng thời điểm và đúng mục đích để chuẩn bị tâm trí của người nghe về sứ điệp mà chúng ta “phải” chia sẻ (*ở đây, cũng vậy, dei được sử dụng—xem bình luận ngày hôm qua về Cô-lô-se 4:4*).

Hãy nghĩ về lời nói, hành động và cách bạn bước đi trước người khác. Bạn đang gửi thông điệp gì về đức tin của mình và ý nghĩa của việc trở thành một Cơ Đốc nhân?

NGHIÊN CỨU BỒ TÚC: “Mỗi thành viên trong gia đình nên nhận ra rằng trách nhiệm của mỗi người là phải làm tròn bốn phận mình trong việc tạo nên sự thoải mái, trật tự và sự đều đặn cho gia đình. Không ai được chống lại người khác. Tất cả mọi người nên cùng nhau tham gia vào công việc tốt là khuyến khích lẫn nhau; họ nên thể hiện sự dịu dàng, kiên trì và nhẫn nại; nói chuyện với giọng điệu nhẹ nhàng, bình tĩnh, tránh sự xào xáo; và mỗi người đều cố gắng hết sức để làm nhẹ gánh của người mẹ ...

“Mỗi thành viên trong gia đình nên hiểu đúng vai trò mà mình được kỳ vọng sẽ hành động trong sự kết hợp với các người khác. Tất cả mọi người, từ trẻ em sáu tuổi trở lên, nên hiểu rằng họ phải gánh vác phần gánh nặng của cuộc sống.”—Ellen G. White, *The Adventist Home*, tr. 179, 180.

“Chúng ta phải để Đấng Christ vào tấm lòng và gia đình của mình, nếu chúng ta muốn bước đi trong ánh sáng. Mái ấm gia đình phải được tạo nên theo đúng nghĩa của chữ này. Nó phải là một thiên đường nhỏ ngay trên trần thế, một nơi mà tình cảm được vun đắp thay vì bị kìm nén một cách cố ý. Hạnh phúc của chúng ta phụ thuộc vào việc vun đắp tình yêu thương, sự đồng cảm và sự lịch sự thật lòng với nhau ... Chúng ta nên quên mình, luôn tìm kiếm cơ hội, ngay cả trong những điều nhỏ nhất, để thể hiện lòng biết ơn đối với những điều tử tế mà chúng ta đã nhận được từ người khác, và tìm kiếm cơ hội để khen ngợi người khác và làm vơi đi nỗi buồn và gánh nặng của họ bằng những hành động dịu dàng tử tế và những việc làm nhỏ nhất của tình yêu. Những phép lịch sự chu đáo này, bắt đầu từ gia đình chúng ta, mở rộng ra ngoài vòng gia đình, giúp tạo nên nguồn hạnh phúc của cuộc sống; khi những điều nhỏ nhất bị bỏ bê thì sẽ tạo nên nỗi cay đắng và đau buồn của cuộc sống.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, tập 3, tr. 539, 540.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Đối với các đôi lứa đã kết hôn, những nguyên tắc nào đã giúp ích cho mỗi quan hệ của họ? Bạn có lời khuyên nào cho những người chưa kết hôn và họ nên chuẩn bị như thế nào cho những thách thức mà hôn nhân luôn mang lại?
2. Nhiều bậc cha mẹ yêu thương, quan tâm đã nuôi dạy con cái trong những gia đình Cơ Đốc giáo tốt thường phải đối phó với những đứa con trưởng thành từ chối đức tin. Bạn có thể cho họ lời khuyên và sự an ủi nào? Và có những điều nào, có thể, không nên nói gì cả?
3. Thảo luận thêm về lời khuyên “hãy bước đi trong sự khôn ngoan.” Ngược lại, bước đi trong “sự ngu dại” thay vì trong sự khôn ngoan có nghĩa là gì? Bạn đã học được gì từ những lần khác nhau mà bạn có thể đã bước đi trong lối này hoặc lối kia?